

UURAISTEN PORTTI

PÄIVÄ -
KOTI JA
KERHO -
TILAT

TAP
TAP
TAP

TAP
TAP

JOKIHAARAN LEHTI

RAIKOR

No. 6

Mitä ihmettä

T-linja
ALKIO-OPISTO
Korpilahti

Viime kesän jälkeen moni vastaantulija tai muuten kuuloetäisyydelle lähestynyt on tentannut minulta tai ainakin vaimolta viimeaikaisista tekemisistäni. Miksi sinä sinne Alkio-opistolle olet mennyt? oletko sinä siellä työssä? no mitä sinä siellä opiskelet? ja minkä takia? liittyykö se jotenkin puoluetouhuihin vai? eikös se Alkio-opisto ole keskustalainen paikka?

Siispä selvitän tässä hieman asiaa.

Kirjoittaminen on kiinnostanut kouluajoista saakka. Aika-ajoin on tullut osallistuttua yleisönosaston kautta keskusteluihin erilaista asioista ja viimeisten vuosien aikana olen harrastanut kirjoittelua ilman nimimerkkejä.

Sitäkin miksi kirjoitukset ovat harvenneet Ympäristölehdessä viime aikoina on joku udellut ja kerron siihenkin vastauksen tässä samassa tarinassa.

Ennen perheen nuorimmaisen syntymää, vielä työelämässä normaalisti ollessani, oli minulla enemmän varaa käyttää harrastuksiin. Rahaa kuluttava harrastushan kirjoittaminen on ollut. Rahaa on kulunut valokuvaustarpeisiin, bensiniin juttujen vientimatkoilla ja valokuvaamossa käynneillä. Mutta maksaahan moni muu harrastus vieläkin enemmän, ajattelin aikoinaan.

Tarkistuskappale paikallislehdessä sentään tipahtipostilaatikkoon viikoittain. Systeemi toimi Ihannin Manun omistaessa lehdet eräänlaisen yya-sopimuksen mukaisesti. Kun tarvittiin kylän erilaisiin tapahtumiin sponsorointia oli sitä huomattavasti helpompi pyytää kun kyläiläkin oli jotain tarjolla.

Lehti vaihtoi omistajaa. Kirjoitin edelleen kunnes eräänä keskiviikona tarkistuskappaleta lehdestä ei laittokoon ilmestynytkään. Hämmästelinkin asiaa muutaman viikon ja viimein selvisi, että uusi yhtiö säästää niin ettei edes ilmaistatyötä ole varaottaa vastaan. Siispä osuuteni paikallislehden epävirallisena avustajana on päättynyt. Jatkossa Jokihaaraa yritetään piirtää isommalle kartalle. Tästä eteenpäin kirjoitan tämän lehden palstoilla ja uutiskynnyksen ylittävillä jutuilla yritän mukaan maakuntalehden palstoille.

Palataampa siihen mistä tämä juttu alkoi eli opiskeluun. Alkio-opistohan on kansanopisto. Niitä on Suomessa useitakymmeniä. Kolmenerityyppisiä. On kristillisiä, poliittisia ja ns grundviikkiläisiä. Alkio-opisto on keskustalainen yleis- ja ammattisivistävä, ammattikasvatushallituksen hyväksymä opinahjo Korpilahdella Päijänteen rannalla Tähtiniemessä. Opistossa on noin 180 opiskelijaa. Useita eri linjoja. Itse opiskelen tiedotusopinlinjalla. Meitä on 30 eri puolilta maata tullutta enemmän tai vähemmän toimittajan alaa tuntevaa. Valta-osa opiskelijoista on parikymppisiä, meidän linjalla on viisi yli kolmekymmen vuotiasta. Osalle vuosi Korpilahdella on eräänlainen välivuosi. Monet tulevat pyrkimään ensi kesänä joko Jyväskylän tai Tampereen yliopistoon toimittajakoulutukseen. Osalle mahdollisuus suorittaa tiedotusopin abbreviaturvosana on tavoite miksi he ovat Alkio-opistolla. Minulle kuluva opiskeluvuosi on erilainen vuosi. Uudet ihmiset, valtaosaltaan nuoria, antavat elämälle

jotain uutta. Sellaista mitä ehkä tarvitsee muutaman vuoden päästä kun oma pesue on saman ikäistä.

Onneksi asumme Suomessa. Täällä on viimeisten vuosien aikana tehty huomattavia uudistuksia aikuisopiskelutuksen suhteen. Opiskelun taloudellista puolta on entrattu parempaan suuntaan ja opiskeluvapaan saaminen päätoimesta on tänään mahdollista lähes jokaisella. Valtion takaaman opintolainan ja opintotuen saa myös aikuisopiskelija ja lisäksi tulositonnaisen aikuisopiskelurahan, mihin vaikuttavat perhesuhteet. Oikein tiukalla budjetilla, vähään tyytymällä, perhellinenkin selviää opiskeluajan.

Yli sata kilometriä päivittäistä ajomatkaa, pitkiä päiviä perillä, kilotolkulla muistiinpanoja ja vähintään pari tenttikirjaa per kuukausi, siinä menneen syksyn ohjelmaa lyhykäisyydessään.

Muutamat kylällä ovat nostaneet maitonsa, kun olen joutunut loistamaan poissaolollani kylätoimikunnan tapahtumista. Hengessä olen ollut mukana. Asiat asetetaan tärkeysjärjestykseen. Tänään valinta on itsekäs ja opiskelu Alkiolla saa ajasta enemmän.

Katsotaan ensi kesänä, jos luottamusta on, mikä on järjestys sitten.

HYVÄÄ JOULUA
JA
ONNELLISTA
UUTTA VUOTTA

MIKKO NIEMINEN

Armon vuonna 1991

Aivan kohta ollaan jälleen joulussa ja se tarkoittaa samalla sitä että vuosi vaihtuu. Yksi toiminnan täyteinen ajanjakso on siirtymässä historiaan. Ennenkuin annamme vuoden vaihtua muistelkaamme mitä kaikkea tapahtuikaan tänä vuonna.

Kylätoimikunnan osalta tämä vuosi alkoi **hiihtokilpailujen** merkeissä, kilpailut pidettiin 17.3. Leo Lähteellä ja lumisateesta huolimatta hiihtäjiä oli runsaasti. Katriina emäntä hoiteli kahvituksen apuementineen. Teuvo ja Liisa Riihimäki grillaili makkarat lämpimiksi. Tulokset laski Mikko Nieminen tietokoneellaan. Vanhin hiihtäjä oli Toivo Lähtee synt. 1904, eikä siinä nuoret millään meinannu pysyä vauhdissa mukana. Siinä meille nuoremmille mallia.

Seuraava kokoontuminen oli viikon päästä 24.3. sekä 28.4 **videokurssin** merkeissä Riihimäen tuvassa. Videoinnista kiinnostuneita oli 14 henkilöä. Opettajana meille oli Reijo Pirttimäki.

Kylätoimikunnan **avoin kyläkokous** 7.4 oli Paavo ja Anneli Bärllundilla. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Arne Lähteinen ja sihteeriksi Arja Lähteenmäki. Väkeä oli paikalla 32 henkilöä. Kunnanjohtamme oli vastailemassa kysymyksiimme. Asiaakin oli kertynyt mahtavamäärä, pöytäkirja venyi 7 sivun mittaiseksi tietokone listaksi, joka annettiin johtokunnan toteutettavaksi. Johtokuntaan tuli valituiksi: Raija Lähtee, Paavo Bärllund, Teuvo Riihimäki, Mikko Nieminen ja Sirkka Nieminen, sekä tilintarkastajiksi: Jouko Salminen ja Arja Lähteenmäki ja varalle Reino Henttonen ja Lempi Nieminen.

Uusi johtokunta pitikin ensimmäisen kokouksensa heti valinnan jälkeen samana iltana.

Seuraava **yhteislähtö** oli viikkoa ennen äitienpäivää, silloin puhdistimme tienvarret puhtaiksi niinkuin aina on ollut tapana Sirkka Nieminen keitteli talkooväelle kahvit, Anneli Bärllund oli leiponut tuoreet sämpylät ja ne yhdessä maistuivat tosi hyvin. Simunan uimarannalla kahvitauolla. Pitkin matkaa joukkomme lisääntyi niin, että kellenkään ei urakka ollut ylivoimainen, oli hauskaa olla yhdessä.

Uuraisten viikon järjestelyistä pidettiin kokousta 18.7.

Ensin oli vuorossa Kasinolla nuorison disko-ilta. Kanttiinista löytyi popcornia lämpimiä lihapirakoita makkaroidella, limsaa, kahvia lätytys kera ja irtokarkkia.

Rantailta on koko kesän kohokohta ja sen verran suuri juhla, että sitä piti valmistella jo hiukan etukäteen. Kanttiin Koivunkuve sai uuden uutukaisen pöydän entisen päälle ja esiintymislavaakin vähän vahvistettiin heikommista kohdista. Muuten rantailta toteutettiin vanhan hyväksi havaitun kaavan mukaan. Aloitimme kello kuusi rannalta-onginta kilpailulla ja jatkettiin kuivemmissa lajeissa seitsemältä kuten tikan- ketjun- hevosenkengän heiton ym. kilpailujen merkeissä. Illan tähtiesiintyjänä oli itse taikuri Marttinen.

Lauantaina 24.8. raivattiin **talkoilla** Hankalan kenttää vapaak-sipajukoista ja leppäpuskista, olihan vuorossa omat olympialaiset 1.9. Ensimmäistä ja ehkä myös viimeistä

kertaa ohjelmassa oli 5-ottelu. Kilpailu-aika venyi niin pitkäksi ettei emännät meinannu ehtiä iltalypsylle ollenkaan. Muutenhan kilpailut sujui hyvin, kun, lentopallossakin saatiin mestaruus kotiin joka oli käyty häviämässä Kotaperäisille joskus aiemmin kesällä.

Syyspatikka ja hölkkäviestit olivat 29.9

Patikkaretken yhteislähtö oli Salmelan kaupalta ja syyskaunista rantatietä kävelimme Paavo ja Anneli Bärllundin huvilalle Pikku-Uuraisten rantaan. Siellä perillä oli hölkkäviesti johon osallistui Jokihaaran lisäksi Kuikka, Nyrölä, Puuppola ja Tikkakoski. Tässä lajissa emme päässeet palkinnoille vaikkakin meidän joukkueen jäniksenä juossut tyttö tulikin ensimmäisenä maaliin, mutta eihän jäniksen aikaa noteerata, valitet-tavasti.

Marraskuun ensimmäisenä sunnuntaina kävimme linja-autolla tutustumassa **Lasilandian** runsaaseen ruokapöytään, mukana oli 56 henkilöä. Tulomatkalla piipahdimme katsastamassa **Viherlandian** kukkaset.

Vuoden tapahtumista ehkä suurin onkin tämä viimeisin Riihimäen tuvassa vietettävä **pikkujoulu**, aina on tupa ollut täynnä ääriään myöten. Ohjelma oli omintakeista ja ainutkertaista niinkuin aina ennenkin. Lapsille jakoi joulupukki kaikille paketit ja taisi niitä riittää joillekin kilteille aikuisillekin.

Helena Salonen keitteli makoisat puuron ja joulukiisselin sekä kahvit. Vieras tänä vuonna tuli Tampereelta asti, opettaja Aili Ainiala joka on ollut täällä opettajana noin kolmekymmentä vuotta sitten.

Jatkuu seur. sivulla

Kylämestarin titteli vaihtui Esko Salmelalta Teuvo Riihimäelle.

Näin kun on saatu tämäkin vuosi historiaan, toivon että jatkossakin riittää yhteymmärrystä asioiden hoidossa. Uskon että vaikeimmatkin kysymykset selviävät neuvottelemalla, ainakin tähän asti se on ollu ainoa ja oikea tie, että kuunnellaan ensin jokaisen mielipiteet.

Kuntaan päinkään ei polkumme ole ummessa. Sielläkin on tiedostettu tarpeemme. Hankalan

uudelle asutusalueelle on nousemassa **kerhohuone ja lasten ryhmäperhepäivähoito** tilat kylämme käyttöön. Nyt vain joukolla suunnittelemaan toimintaa näihin tiloihin, nehan pitäisi valmistua maaliskuulle mennessä ensivuonna. Kun ensivuoden alussa pidämme avointa kyläkokousta tämä aihe on vahvasti esillä, etten sanoisi ihan kuuma peruna.

Kiitos kaikille kyläläisille toiminnastanne oman kylän hyväksi, näin meillä on kaikilla oikeaa joulumieltä ollut ympäri vuoden. On ollut tosi mukavaa toimia joukossanne tänäkin vuonna.

Joulurauhaa kaikille toivoo:

RAIJA LÄHTEELÄ

Jokihaaran kylätoimikunta kävi tervehtimässä uutta ylioppilasta lakkiaspäivänä Konttilanmäessä. Marjatta Johansson toi kylätoimikunnakunnan terveiset.

Jaana Henttonen "kahden ällän ylioppilas"

Jaana Henttonen 19-vuotias jokihaaralaisneitonena laittaa kyselijät hämmästyksen valtaan ällien määrää tiedusteltaessa.

"Jokainen lakinsanut ylioppilas on vähintään kahden ällän ylioppilas", hetken hiljaisuus, "toinen ällä on sanassa yli ja toinen sanassa oppilas", tarkentaa Jaana.

Jaana sai lakin syksyn ylioppilaskirjoituksissa Jyväskylän

Lyseosta. Kolmen vuoden urakka on takana. Satoja tunteja linja-autokyytiä, tuhansia tunteja koulunpenkillä ja läksyjen täyttämät illat jäivät taakse ainakin hetkeksi.

Matematiikka ja uskonto olivat Jaanan suosikkiaineita lukiossa. Liikunta ja kuvaamataito joutaisivat pois lukion työjärjestyksestä, samoin kielten määräksi riittäisi kaksi myös

lyhyen matematiikan kurssilla. Jaanan mielestä lukion tiedon tarjonta on turhan laaja-alainen, mieluummin vähemmän aineita ja syvällisempi läpikäyminen.

"Talousskouluun Jyväskylään tammikuussa", vastaa ja kysyttäessä jatkosuunnitelmia. "Tuleeko Jokihaaraan aikanaan pitopalvelu?" Jaana ei vastaa vaan hymyilee arvoituksellisesti.

Sirpa ja Seppo Rautio nostivat harjaa heinäkuussa. Taustalla kyläkunnan komein leivinuuni-takka-yhdistelmä

Jokihaaraanko?

Miksi te sinne kulmille kirkolta palvelujen keskeltä?

Tämäntapaisiin kysymyksiin on saanut vastailla viime aikoina.

Kyllä Uuraisten kirkonkylälläkin asuu, mutta aikansa kutakin. On virkistävää vaihtaa asuinpaikkaa. Sijainniltaan Jokihaaran alue on parasta Uuraista, myös maisemat miellyttävät.

Rakentaminen oli - jatkuu osittain vieläkin -mielenkiintoistapuuhaa,

paljolti kovaa työtä, pitkiä päiviä, vastoinikäymiä, onnistumisia, kaupoissa juoksemista ja suunnittelua. Reilu vuosi sitten tontti oli vielä täysin koskematon, puut pystyssä, vain rajapyykit olivat paikoillaan. Silloin urakka vaikutti suurehkolta, muttanäin jälkeensä ajatellen, ei talon rakentaminen hirveitä töitä vaadi. Usein kuulee asiaa liioiteltavan. Viidessä kuukaudessa hyväkirvesmies ja asiaan motivoitunut perhe tekevät talon.

Talopakettiratkaisu valmistuisi ilmeisesti vieläkin nopeammin. Lisäksi täällä elää vielä naapuriapu.

Muuton jälkeen on opeteltu asumaan uudessa talossa, lämmitykset, ilmastoinnityms. vaativat asiaan perehtymistä.

Oikea valinta

Lyhyellä kokemuksella Jokihaara vaikuttaa viihtyisältä asuinpaikalta. Täällä on tilaa ja suomalainen maa- laismaisema ympärillä, kuitenkin Uuraisille, Jyväskylään tai vaikkapa lentoasemalle ehtii reilussa vartitunnissa. Uskon, että näille seuduille muuttohaluisia ilmenee vastaisuudessa paljonkin. Kokonaan toinen asia on, kuinka paljon tätä seutua kannattaa asuttaa.

Joulu on muutakin kuin tavaran paljoutta

Joulu lähestyy, lahjoja ostetaan, lamasta huolimatta kaupat uskovat huikeaan joulumyyntiin. Videopelejä ostaessaan ihmiset harvoin ajattelevat, miksi joulua vietetään. Kaupatmainostavat, osta nyt maksa myöhemmin, luottokortti kelpaa, laitetaan Visa vin-kumaan.

Täällä maalla asiat pysyvät aidompina. On ihan kiva käydä kaupungissa ja tulla pikaisesti takaisin.

**Teille kaikille
Hyvää ja Rauhallista Joulua**

SEPPO RAUTIO

Kyläkauppias muistelee

Kylätoimintaa 1980-luvulla Jokihaarassa

Kun vanhenee niin tulee taakse jääneet ajat ja eletyt vuodet mieleen, niinpä muistelisin, että olisi noin kymmenen vuotta tullut kuluneeksi siitä, kun Jokihaaraan perustettiin kylätoimikunta, eli eletäisiin juhluvuotta.

Niinpä tekisi mieli kirjoittaa muutama sana noista kylätoimikunnan syntyvaiheista. Idean isähän oli Mauno Ihanti, joten ruusuja Manulle.

Se oli helmikuinen pakkaspäivä 1978 kun muutimme Jokihaaraan. Kyläkuva näytti ankealle ja hiljaiselta. Koulu oli suljettu jo vuosia sitten, kauppaa ei ollut toiminnassapuoleen vuoteen. Posti oli vielä henkireikänä muuhun maailmaan.

Yhdistystoimintakin oli lamassa. Yksi oli kuitenkin virkeänä, eli Jokihaaran Seudun Erä. Aina syksyisin se heräsi tosi toimiin, hirvijahtiin.

Jokihaaran kylä kuului Höytiän koulupiiriin, niinpä kun sinne perustettiin kylätoimikunta, pätiteli Lehtorannan Aarne jokihaaralaisia mukaan. Höytiäläiset valitsivat minut ja Lähteenmäen Atson kylätoimikuntansa jäseniksi ja näin saimme ensi tuntumaa kylätoimintaan.

Manu Ihanti muutti kylälle

Mauno Ihanti osti Jokihaarasta Kuusiharju nimisen talon ja muutti tänne, saatiin kylätoimintaan uutta potkua.

Manu oli energinen mies, oli

lehtimiehenä tottunut toimimaan kaikessa, minkä arveli kiinnostavan ihmisiä. Manu arveli, että kylälle on saatava eloa ja elämän menoa. 1970-luvun lopulla kirjoitin pakinnassani Jokihaaran kylähiitojen alkuajoista, joista seurasi pientä vipinää kylälle. Hiihdot oli alkua kylätoiminnalle. Kiitokset siitä toimitsijoille.

Tuolloin järjestimme myymälässä erilaisia tempauksia, Manu oli mukana tinkimässä ilmoituksia lehteen ja tekemässä juttuja. Sitten eräänä päivänä Manu tuli myymälään ja sanoi: "Kuule Esko nyt perustetaan Jokihaaraan kylätoimikunta. Sinä järjestät myymälässä jonkun tempauksen ja panet Ympäristölehteen ilmoituksen ja myymälässä kaikki pikku lomakkeen täyttäjät ovat kylätoimikunnan jäseniä." Niin oli kylätoimikunta perustettu. Jäseniä oli 48. Se oli liian suurisellaisenaan, niinpä perustettiin viisi henkinen toimikunta ja ensimmäiseen toimikuntaan tulivat valituiksi: Aarne Lähtinen, Reino Henttonen, Tuula Salminen, Esko Salmela ja Mauno Ihanti.

Pian kuitenkin Manu tilalle Helena Salonen.

Manu luotsaili ja antoi ohjeitaan, sitten valittiin myymälätoimikunnalle puheenjohtaja. Manu kieltäytyttyä, tuli ensimmäiseksi puheenjohtajaksi Reino Henttonen. Sitten olikin minun vuoroni, toimin useamman vuoden ajan puheenjohtajana. Vuosikymmenen vaihtuessa peräsimeen tuli toimelias Raija Lähteellä ja jatkaa edelleen. Alussa Manu Ihanti hoiti lehtijutut,

valokuvaukset ym. Sitten tuli mukaan tarmokas Mikko Nieminen. Hän tuntui olevan pätevä tekemään juttuja tapahtumista. Hän oli jopa hankkinut videokameran ja teki nauhoituksia kylätapahtumista.

Ensimmäiset pikkujoulut järjestettiin Murtolassa, Tuula ja Hannu Salmisella. Ne onnistuivat yli odotusten ja jatkoaseurasi. Mukaan tulivat Taavetinmäkiset, Liisa ja Teuvo Riihimäki. He antoivat tilat käyttöön pikkujouluja varten ja myöhemmin muuhunkin tarkoitukseen. Myös edesmennyt Hankalan isäntä, Reino Neronen ansaitsee kiitokset, sillä myös Hankalassa pidettiin monet erilaiset tilaisuudet.

Heti alussa Manu touhusi, että kunnostetaan se kunnan omistama Simunan ranta.

Niinpä talkoovoimin, kunnan avustuksella se on saanut nykyisen muotonsa. Siellä on järjestetty Rantailtoja, lauluiltoja yms.

Talvellakin tapahtuu

Kylähiidot on järjestetty joka talvi eli neljätoista kertaa. Ensin Salmelan kaupalla kymmenen kertaa ja sitten sovittiin vuorosysteemi eteenpäin. Kiitän hiihtokilpailujen toimitsijoita ja ladun aukaisijoita. Sieltä alkutaipaleelta muistuu mieleen Mauno Salonen, Uno Salonen, Reino Neronen, Reino Henttonen, Atso Lähtenmäki ja Pekka Johansson. Myöhemmin monia muita.

Sanotaan, että kaiken takana on nainen niin täälläkin. Kaikessa toiminnassa on tarvittu naisten panosta ja sillä on ollut ratkaiseva osuus kaiken onnistumisessa. Ja täältä on löytynyt pätevää väkeä joikalähtöön. Alkuajoistamukana olleita ovat: Helena Salonen, Anni Salminen, Saara Johansson, Eeva Salmela ja Liisa Riihimäki ja tarvittaessa on löytynyt monia muita.

Kaikessa tilaisuuksissa on ohjelman runkona ollut soitto- ja lauluporukka eli maakunnan kuulu Lähteelän yhtye, jossa esiintyvät Taisto Lähteelä, Hannu Salminen

ja solistina Tuula Anneli. Mukana musisoimassa on ollut myös Erkki Flyktman hanureineen. Heillekin kiitos toiminnasta kyläkunnan parhaaksi.

Näin on päästy siunattuun alkuun, eli on lähdetty aivan ruohonjuuritasolta. Tässä kaikessa on sitä niin sanottua Me-henkeä. On puhallettu yhteen hiileen.

Kylämestarista perinne

Ihannin idean mukaan valittiin vuodeksi kerrallaan Jokihaaran kylämestari ja ensimmäiseksi kylämestariksi valittiin Hannu

Salminen. Kuluneen vuoden kylämestarina on toiminut allekirjoittanut. Tulevan vuoden mestari valitaan joulun alla.

Näin on eletty ja hyvää jatkoa näyttää seuraavan, joten onnea ja menestystä toiminnalle tulevina aikoina.

Hyvää Joulua kaikille kyläläisille.

ESKO SALMELA

Suurosen yliopiston aikaan Jokihaarassa

Kuvassa vasemmalta ylhäältä alkaen opettaja Kaija Lauttaanaho, Ismo Rautiainen, Risto Turunen, Antero Rautiainen, Olavi Nieminen, Mervi Kovanen, keskirivi vasemmalta poika, jota en muista nimeltä, Jouko Salminen, Seppo Sivill, Lauri Riihimäki, Keijo Salonen, eturivi vasemmalta, kaksi tyttöä, jota en muista nimeltä, Irja Nieminen, Anne Ijäs, Anneli Olli, Marita Hänninen ja Leena Hytönen

Kotikyläni

Tämä pikkuruinen Jokihaaran kylä, jossa minäkin asun, sijaitsee Uuraisten kunnan eteläosassa.

Kylän halki kiemurtelee kohtalainen öljysoratie. Paikan väestö koostuu enimmäkseen maanviljelijöistä, mutta mukaan mahtuu opettajia, autonasentajia, kauppiaita ja autoilijoita.

Jokihaaran maasto on epätasaista. Keski-Suomen korkein mäki Lahomäki (248 metriä meren pinnan yläpuolella) sijaitsee meidän rakkaassa kotikylässä. Seudun vesistö koostuu monista pienistä järivistä, joita sitten onkin vähän joka paikassa.

Kylän metsä on sekametsää, jossa vilahtelevat koivu, mänty ja kuusi etupäässä.

Joku suuremmalta paikkakunnalta kyläämme saapuva toteaa aluksi seudun korveksi, mutta jos hänet vie joku kesäilta järven rannalle iltaruskon yhdistäessä metsän rajan taivaaseen toteaa hän varmaan maaseudun olevan raikkaamman ja kauniimman kuin pölyisen ja likaisen kaupungin.

Talvella on erinomaiset mahdollisuudet harrastaa hiihtoa ja

mäenlaskua. Kylässämme sijaitsevat posti, auto- ja konekorjaamo, kolme kauppaa, tanssilava ja baari. Olisihan täällä paljonkin matkailijalle nähtävää, mutta vahinko vain matkailija harvoin erehtyy tänne.

Maanviljelijöiden vitsauksena ovat peltojen kivisyys. Niinpä näkeekin peltojen varsilla paljon kiviraunioita.

Jokihaaran historiasta ei ole paljon mainittavaa, mutta ainakin osa on ollut metsäpaloissa. Tämä on voitu todeta kaivettaessa kaivoja, koska läheltä kalliota on löydetty maakerrosten välistä tuhkaa. Lahomäen rinteellä on miehen mittaisia ja levyisiä painaumia. Erään teorian mukaan ne olisivat 1850 sodan hautoja. Voihan olla, että sotajoukot olisivat kiivenneet Lahomäen huipulle ja leiriytyneet sinne joksikin aikaa ja että heillä olisi ollut mukanaan haavoittuneita ja he olisivat sitten kuolleet ja heidät olisi pitänyt haudata Lahomäen rinteelle.

Mene ja tiedä miten asian laita on. Olen keskustellut vanhojen ihmisten kanssa ja he ovat sanoneet niiden olevan nauriskuop-

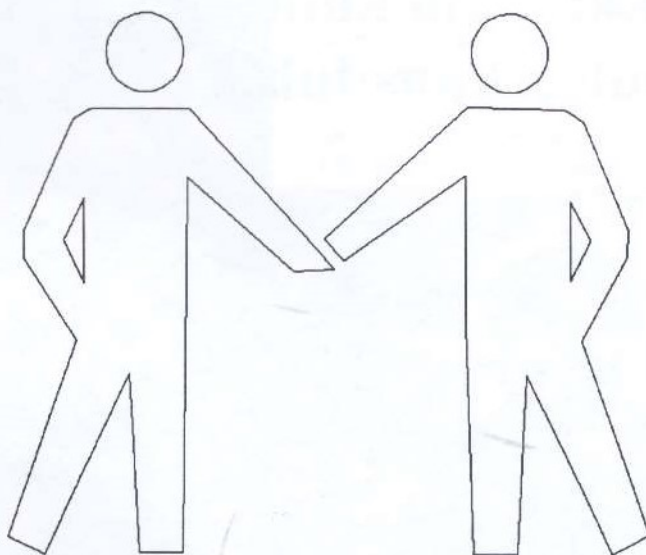
pia, mutta en usko, että nauriskuoppia kaivettaisiin pitkin metsää ja etäälle asutuksesta. Ehkäpä joku historian tutkija pysyisi asian selvittämässä.

Koska Suomen armeijan sotakassa hukkui jossain Keski-Suomessa, voi se hyvinkin olla jossain Lahomäen lähetyvillä. Minkäänlaista teollisuutta ei Jokihaarassa tunneta, minkä johdosta muuttaa suurin osa väestöstä kaupunkiin työtä etsimään ja tämä on hyvin valitettavaa. Tämän lyhyen katsauksen jälkeen voin todeta Jokihaaran kylän olevan tyypillisen maa-laiskylän.

JUHA PEHKONEN

Edellä olleen kotikylänsä kuvauksen kirjoitti Juha Pehkonen ollessaan 13-vuotias vuonna 1966. Kirjotuksella hän voitti Uuraisten koulujen henkisten kisojen kirjotuskilpailun.

Teksti löytyi opettaja Seppo Suurosen arkistoista. Hän toimi seitsemän vuotta opettajana Jokihaarassa.

Tapaaminen

Tervehdys täältä Jokihaaran kylän reunukselta, Kalliojärven rantamaisemista. Mekin kuulumme Jokihaaraan vaikka olemme silmäniskun päässä Laukaan rajapyykistä. Vehniänkylä lyökättä. Uurainen on kuitenkin mielletty "kotikyläksi" jopitkästi toistakymmentä vuotta. 25 vuotta sitten aloitimme kesäuuraislaisina. Siitä on muunnuttu omakotiasujiksi.

Eräänä iltana huomasimme tullemme "kyläpäällikön" taloon. Saimme kutsun yllättäen, aivan muun tärkeän asian yhteydessä. Otimme kutsun vastaan mielenkiinnolla. Mahtava uuni ja kyläläisistä väreilevä ystävällinen lämpö ottivat meidät miellyttävästi vastaan. Muuten, mukana oli yksi ennestään tutukin.

Illan mittaan saimme huomata kylässä olevan virkeää toimintaa. Toimihenkilöt tarttuivat tottuneesti kyniinsä, juttu ja tapahtumiin paneutuminen alkoi. Minua kiinnosti tässä vaiheessa eniten kylälehti, joka ensinäkemältä antoi haasteita ja ideoita. Jokainen päivä tuo omat yllätyksensä. En aikaisemmin tiennyt lehden olemassa olostä. Tämä asia on nyt tiedon etäisyydellä.

Isoisäni Suomussalmen Hietajärveltä oli todellakin kyläpäällikkö siitä lapsuudenmuistot tuovat mieleen illat kun kylänväki istui iltaa isossa pirtissä. Ukot imeksivät piippujaan ja syleksivät pitkin pirtinpermantoja. Lattialla ei voinut pitää minkäänlaisia mattoja. Parkettilattioiden ja plyingimattojen aikaan ei moinen hulvattomuus

enää ole sallittua. Se oli sitä aikaa. Onpahan mitä muistella, elämän rikkautta, nuo nostalgiset muistot.

Nykyinen kyläpäällikkö voisi olla vaikka nainen. Vuosikymmenet ovat tasoittaneet sukupuolien välisiä kuiluja vaikka millä aloilla.

Pääasia kuitenkin on, että yhteydet pelaavat. Kylät toimivat. Ihmiset toimivat terveitten elämäntapojensa parissa.

Kiitos miellyttävästä illasta Jokihaaran Lähteelässä.

Kaikille kyläläisille reippaita syyslenkkejä ulkona luonnossa.

ANNIKKI KIVIMÄKI

Pikkujoulu kuin entisajan koulun kuusijuhla

Vuosien 1961-1962 kansakoulun keittäjä Marita Johansson, alakoulun opettaja Aili Huhtinen ja yläkoulun opettaja Seppo Suuronen syventyneenä miettimään menneitä vuosia

Pikkujouluvieraista sellaiset, joiden lapset ovat jo poissa koulusta eivätkä siten pääse osallistumaan vanhempina koulun kuusijuhliin kokevat Jokihaaran pikkujouluissa entisaikojen tunnelmaa.

Pikkujoulu Taavetinmäellä on vuosien perinne. Kokemuksella hoituva järjestely takaa onnistuneet puitteet koko perheen pikkujouluille.

Kynttiläsoihduin koristeltu korpitaival Viestintieltä Taavetinmäen huipulle on jo elämys kerrakseen. Mahtavan kokoinen vanha pirtti joulukoristeluisaan on tulijalle seuraava elämys. Tuvassa on iso leivinuuni, josta syntyy aivan erilainen lämpö kuin nykyajan sähköpattereista tai ilmanvaihtokoneista.

Aluksi vieras hieman oudoksuu penkkien paljoutta. Eikäi koko kylältä löydy näiden istuinsijojen täyttäjiä. Osin totta se onkin. Paikalle kertyy kyläläisten lisäksi joka vuosi paljon kyläläisten sukulaisia ja ystäviä ympäri maan.

Keittiössä on puuhella ja sen ääressä joulupuuron keitosta ja kahvista huolehtii tutun turvallisesti Salosen Helena.

Taisto ja Pertti Lähteellä virittelevät musiikkilaitteitaan esiinty-

miskorokkeelle.

Esiintyjäryhmä Marjatta Johansson, Lempi Nieminen ja Raija Lähteellä viimeistelevät pienoisyttäytelmänsä. Janne, Jouni ja Liisa Riihimäki pistävät puffetin pystyyn. Pirtin penkit täyttyvät. Jouluinen musiikki aloittaa ohjelman. Veljesten hanuri ja kitara soivat yhteen.

Yleisö ottaa tuttavallisesti vastaan uudet juontajamme Markon ja Markuksen. Pienet kommellukset ja ohjelman muutokset huvittavat yleisöä sopivasti.

Talon isäntä Teuvo Riihimäki toivottaa vieraat tervetulleiksi omasta ja kylätoimikunnan puolesta. Tupa on jälleen käytössä. "Emmehän halua olla jarruna muuten toimivan kylän kehitykselle" toteaa Teuvo.

Yhteislaulu helisee peräkamaria myöten. Solistiksi lavalle kutsutaan Seppo Salo, Oikarin tilan entisen pehtoorin poika.

"Lausuntaa Annikki Kivimäki" kertoo Markus. Esittäjän itsensä kirjoittamat, ajankohtaan sopivat runot ovat mieluisa tuulahdus uutta Jokihaaraa.

Kylän pikkutyöt laulavat: "Metsän laidassa seisoo mökki pieni punavalkoinen".

Entisaikojen koulun kuusijuhlan tunnelmaa on haettu myös kutsumalla paikalle entisiä kyläkoulun opettajia. Tänä vuonna kutsumme opettaja Aili Huhtisen. (ent. Aili Ainiala). Aili lupautui mieluusti heti kutsun kuultuaan. Seppo Suuronen myös entisiä opettajia otti kutsun varauksin vastaan (mahdollisesti matkoilla). Koulun keittäjä/vahtimestari pariskunta Marita ja Veikko Johansson, Aili Ainialan opettaja-ajan perhetuttuja olivat ehdottomasti tulossa.

Ohjelma jatkuu. Pirtin oven-suuhun ilmestyy arvokaan näköinen herra mustakantinen vihko kainalossa. Virnuileva hymy suupielessä. Opettaja Seppo Suuronen on paikalla. Annamme hänelle puheenvuoron. Seppo on tyytyväinen saamaansa tilaisuuteen, samoin aikaansa opettajana Jokihaarassa, iloitsee silminnähtäen katseensa kohdatessa entisen kollegansa Ailin yleisön joukosta.

Seppo muistelee kouluaitoja, avaa mustakantisen vihkon, mistä löytyy runoja, kertomuksia ja kronikoita Jokihaaran kansakoulun oppilaista. Kuulijoilla käy mielessä, tallettaakohan nykyisin virassa olevista opettajista monikaan samalla tavalla historiaa tuleville polville.

Kylätoimikunnan äitihahmo Raija Lähteellä toivottaa illan vieraamme Aili Huhtisen tervetulleeksi. Ailin ohjelmanumeroksi on sovittu muistelot kera puorpuheen.

Yhteys opettajan ja oppilaiden välillä

Kolmekymmentä vuotta sitten opettajaksi Jokihaaraan tullessaan Aili oli ylioppilastyttö. "Sydän pampailen Jyväskylän linja-autoasemalla odottamassa kyytiä Jokihaaraan".

Yhteys oppilaiden ja vanhempien välillä on mieleen jääneintä opettajavuodesta. "Äiti lähetti", kertoo pieni oppilas tuliaisinaan lämmin rieska, tai "meidän äitipä sai viime yönä vauvan" pikkutyttö riemuamulla olivat asioita mitkä tekivät opettajasta henkilön, joka oli muutaakin, ystävä, yhteyden toinen osapuoli.

Ruussa on myös yhteys. Perhe kokoontuu aterialle, siinä esiintyy yhteys. Riisipuuron toisiinsa sitoutuneiden pienten jyvien kesken on myös

Aili ja Seppo hämmästelevät jokihaaralaisten yhteishenkeä

yhteys.

Johannsonin Marita pyyhkii kyyneltä silmäkulmastaan, mieltä heilauttaa monella muulla, onneksi minulla on toinen silmä kameran etsimessä ja toinen kiinni, ei kyynel karkaa poskelle asti.

Puuron vuoro

Puuro ja sekametalisoppa maisuivat. Puurotaulolle ajoittui elävä musiikkiesitys "Harmaat Herrat". Yhdeksän hengen lauluryhmä koostui mieskuoro Sirkkojen laulajista. Sirkat, vuonna 1899 perustettu laulukkuoro, vietti omia pikkujoulujaan Ränssin kievarissa. Paavo Bärlundin, itsekin kuorossa, suosiollisella avustuksella Sirkkojen "Harmaat Herrat" tekivät vierailun Taavetinmäelle. Reipasta porukkaa, jota ikä ei paina. Vanhimmalla mukana olleella, kuoron johtaja Eino K. Saariaholla ikää 82 vuotta. Laulu raikui, että kaarnat rapisivat tuvan orsilta. Kyllä se on niin, että kun miehet laulaa on siinä akkojen parasta olla hiljaa.

Marjatta Johansson esitteli kylätoimikunnan johtohenkilöt luke-malla heistä kirjoitetut kronikat.

Huonokuuloinen Loviisa

Näytelmäperinnettä elvytetään Jokihaarassa. Siitä osoituksena oli Lempi Niemisen käsialaa ollut pienoisnäytelmä "Huonokuuloinen

Loviisa". Ahkeran työhmissen, Loviisan, askareita häiritsi tulossa olevat häät ja huono kuulo. Emännän kahvipöytään pyytämistä lusikoista tuli lutikoita ja häävalssia harjoiteltellessan Loviisa rikkoo emännän astioita. Loviisan asu huvittaa yleisöä. Hieno vieras ja emäntä käyvät kahvipöydässä mielenkiintoisen keskustelun kylän tapahtumista. Näytelmä päättyy draamaattisesti Loviisan purkaessa pitkäaikaisen työsuhteensa ja jättäessä emännälle viestiksi pöydälle sontaiset kumisaappaat.

Teuvosta uusi kylämestari

Raija Lähteellä saa mieluisan tehtävän julkaista tuleva kylämestari. Teuvo

Riihimäki, uusi kylämestari kommentoi vaatimattomana miehenä: "Nyt annettiin tunnustus talonmiehelle. Olisihan niitä ollut toimivia-kin palkittavia".

Oikeaan osoitteeseen tunnustus meni, siitä on jokainen yhtämieltä. Oli tapahtuma mikä tahansa, niin järjestelyissä on ainakin Teuvo paikalla se on varma.

600-vuotta vanha joulupukki

Oikea joulupukki Korvatunturilta saakka saapuu. Lapset saavat pakettinsa. Paketeista kuuluu kilinä. Pieni kulkunen oli piparien ja karkkien kera nättinä entisaikojen tötterössä. Isompiakin muistetaan. Suuronen saa omansa, Ailikin on ollut kiltti kuten myös kunnanäiti Sirpa.

Lopuksi tanssitaan

Talkoilla penkit pihalle ja paikainen lattian siivous. Isäntä heittäa lattialle vahvaa vähemmälläkin Costa Ricaa. Tanssit voivat alkaa. Salon Seppo laulaa ja Taisto ja Pertti Lähteellä pistävät parastaan musiikki-peleillään. Aluksi lattialla on suorastaan tungosta. Kaikki mukava loppuu aikanaan niin pikkujoulutkin. Onneksi Raija keksi kylämestarin titteliä Teuville luovutaessaan, vaatia että ainakin ensi vuonna vielä juhli-taan Taavetinmäellä.

MIKKO NIEMINEN

Pikkujoulujen päätteeksi pistettiin jalalla koreasti Sepon, Taiston ja Pertin musiikin tahdissa

Naapurit

Kerran Topi kaimakset muistelivat vanhaa myllyä, joka pulavuosina ja vielä sen jälkeenkin palveli kyläläisiä.

Syötyään tukevasti, ukot ottivat suunnan Kuralan niittyä kohti. Kiirettä ei ollut, koska sitä ikääkin on heillä yhteensä toistasataa vuotta. Aikansa tarvottua, hiki alkoi siinä tarpoessa tulla ja myös jano. "Mutta ei hätä ole tämänäköinen", sanoi nuorempi Topi, "Minä varasin mukaan janojuomaa". Istuttiin mättäälle ja hörpättiin pullon sisältö pois painamasta. Kummasti siinä huilatessa alkoi muistumaan mieliin vanhoja asioita, siitä myllystä ja myös sota-ajan melskeistä, joissa kumpikin oli ollut mukana. "Mutta helekutti, meidänhän pitää lähteä jatkamaan matkaa, että ehditään illaksi vaimojen luokse saunaan".

"Onpas nämä maisemat muuttuneet siitä, kun viimeksi täällä kuljettiin. Myllyn paikan pitäisi olla jo näillämain, mutta ei vaan näy", ihmetteli toinen. "Mennäänpäs vielä hiukan enemmän vasempaan päin, kyllä se pian vastaan tulee", rohkaisti nuorempi kaima.

Mutta ei tullut myllyä vastaan, vaan tuli hirsimökki Riihilammen rannalla. "Mikäs talo tuo on?", kysyi nuorempi Topi? "Helekutti sehän on veliuunon kesämökki, on tultu pikkuisen harhaan", vastasi vanha Topi. Samassa aukesi mökin ovi, nuori mies astui ovesta ja pyysi vaareja ilta-päiväkahveille. Sisällä oli muitakin mökin asukkaita. Siinä kahvia juodessa jutut taas eli ja juoma lämmitti mukavasti, jotain siinä kahvin seassa oli muutakin, kuin kermaa. Neljä

viisi kupillista sitä juotiin ja aina vähemmän siinä kahvi maistui.

"Vaun nyt meidän on suunnattava kotia kohti", sanoi nuori Topi (eihän he enää vanhoja olleet). "Olet aivan oikeassa", sanoi nuorempi Topi. "Mitäs sanotaan akoille, siitä myllystä?" Kysyi nuorempi Topi. "Mistä myllystä", vastasi nuori Topi. Se siitä. Nyt tie olikin jo molemmille tuttua, mutta sittenkin oli jotain unenomaista kulkea tätä tietä ja voi voi, vanhemman Topin kumusaapas tökkäs asfalttiin ja nurinhan se vei raviin.

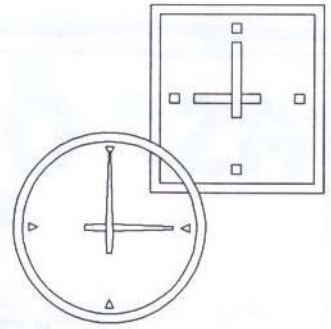
"Mites kävi?", kysyi nuorempi Topi? Kyllä minä tästä, vastasi toinen ja nukahti siihen. Unessa soi vanhan myllyn taru.

PERTTI LÄHTEELÄ

*On mylly vanha,
sammaleiset seinät ovat sen
Niin harvoin enää myllynkivet pyörä kolkaten
ja kuitenkin niin paljon mylly siitä haastaa vois
Mi veden myötä haihtunut on pois
niin vanha mylly kertoa voi monta tarinaa,
mut sitä kuulla harvan sydän saa.
Sen kuulla saa, ken vanhan myllyn kieltä tajuaa,
sen kivi kuiskaa, ratas rupattaa.*

Aika

Joululahjoista jaloin

Kuinka moni ajattelekaan Joulua sellaisena kuin sitä vietti lapsuudessa. Koti täyttyi odottamisen tunteesta, odotettiin joululomaa, pyhiä, jolloin sai syödä yölläkin.

Ennen jouluvalmistelut olivat paljolti käsitöitä ja kotoisia askareita. Valmiiksi tehtyä käden-taitoa tuhoavaa kaupallisuutta ei silloin tunnettu nykyisissä mitoissa. Oikeat kotikutoiset, pässinpökkimät villasukatkin olivat joulun toivelahja. Nykyisin sukat pitäisi olla tekokuitua ja varustettu turbolla ja nestekidenäytöllä, jos niillä aikoo jonkun lahjoa.

Entisaikaan jouluun valmistauduttiin aivan erilailla kuin tänään jolloin kaikki voisi olla paremmin. Tämän päivän joulua ahdistaa kiire, kaupallisuus ja ennen kaikkea se, ettei joulun varsinaista tarkoitusta muista kohta kukaan.

Vuosi vuodelta joulun markkinointi alkaa aikaisemmin, tänä vuonna jo marraskuun alkupuolella soivat ensimmäiset joululaulut radiossa ja liikkeissä vieläkin aikaisemmin. Kuinka paljon paremmilta ne kuulostaisivat jos laulut kuulisi vasta aattoamun alkaessa.

Kiire kaikkeen, moneen niin tarpeettomaankin asiaan ajaa ihmisiä joulun alla, kuitenkin useimmille tuon hötäkän vaihtaminen varsinaiseen vapaapäivään olisi ehkä paras ja toivotuin joululahja. Jätettäisiin vain kauppiaiden lietsoma kulutushysteria ja tehty

tarve antaa ja saada kaiken maailman rihkamaa muille.

Tehtäisiin yhdestä joulusta sellainen entisaikojen joulu. Tehtäisiin vain sitä mikä jouluun kuuluu. Rauhoituttaisiin ajattelemaan mistä kaikki aikaan alkoi. Muis-tettaisiin joulun tarkoitus eikä yritettäisikään korvata rahalla ja tavarain paljoudella hukunutta todellista joulumieltä.

Annettaisiin antamisen ilolla sellaista mitä ei mitata aineellisilla arvoilla, annettaisiin vaikkapa aikaa ystävälle, perheelle tai miksei itselle. Aikaa pysähtyä, jättäytyä arkikiireen ulottumattomiin, tehdä jotain mikä erottaa tuon ajan koko kuluneesta vuodesta. Jospa me joiden kiire joulun alla vielä aatonakin perustuu vain talous-ajatteluun, päättäisimmekin antaa tuon hankkimatta jääneen materian arvons lahjaksi itsellemme ja lähimmäisillemme. Käyttäisimme hetkisen miettimällä kuinka voisimme vaikkapa muutamalla sanalla antaa jouluiloa ystävälle. Se olisi antajalleen edullinen saajalleen arvokas lahja.

Monilla meistä on tuttuja, ystäviä ja sukulaisia, jotka ovat sairaalassa, vanhainkodissa tai asuvat yksin kaukana naapureista. Heille niin moni voisi antaa vain aikaansa, pelkkä pistäytyminen tervehtimässä olisi monelle enemmän kuin rahalla saa.

“Ei ole ehditty käydä kylässä jne.” todella monen selitys. Jospa näin joulun alla mentäisiin hau-

tausmaalle, katseltaisiin kaunista kynttilämerta illan hämärässä ja ajateltaisiin hiljaa kuinka he ovat tämän kiireen keskellä ehtineet kuolemaan. Mihinkä heidän kiireensä jäi. Kuolon hetkellä hoppu loppuu vainajan lisäksi niin monelta muultakin. Silloin arvoja laitetaan ainakin toviksi uuteen järjestykseen. Miksi tuota kiirettä, mikä usein on niin keinotekoisia, ei voisi jättää tai siirtää muulloinkin.

Meistä monen elämässä televisio tai jokin muu valmis tekeminen kuluttaa aikaa huomattavan osan. Ja mitä siihen kulunut aika sitten antaa sinulle tai minulle. Antaa se tietysti aiheen mistä puhua, tehdä päivän aloitteen kysymällä: “Katsoitko eilen illalla jne.” Tai “Montako otit eilen ehtoolla Pubissa?”

Oliko käynyt niin, että kapakasta on tullut entisaikojen kylässä käynnin korvike. Oluttupaan voi mennä ilman asiaa, mutta menepä nykyisin vierailulle ilman sovittua aikaa niin häiriköksi mainitaan aikamoisen helposti. Tulit häiritsemään talonväen television katsomista.

Antamalla aikaa lahjaksi, annat takuulla mieluisan lahjan ja lisäksi se on kotimainen, ei kasvata ulkomaan velkaamme eikä kevennä kaikissa tapauksissa edes omaa kukkaroaasi.

MIKKO NIEMINEN

Joulurauhaa

ja

Onnellista

Uutta Vuotta

HIERONTAA

SEPPO SIVILL

PUH: 811 765 myös iltaisin

5-äänikertaiset

Valtton Jami sähköurut

-14 hipaisuvalintaa
-Rytmikoneella

-Hinta 900 mk (uutena 2000 mk)

Puh. 941-814 239

Lämmin kiitos

*Jokihaaran kylätoimikunnalle
muistamisesta lakkiaispäivänäni*

Jaana

*Parhaimmat onnittelut Suvi Lähteiselle,
kevään uudelle ylioppilaalle*

Jokihaaran kylätoimikunta

T-kauppaE.Salmela

toivottaa kyläläisille

Rauhallista Joulua

ja Onnellista Uutta Vuotta

Lapsuuden joulukuusi

*Lapsuuden joulukuusi peräkammarin hämärässä
Se aina, aina on uusi, joka joulun lähetessä*

*Tulen loimu uunista takan, luo hohteen oksille kuusen
jonka latvassa tähti loisti muistona ikuisuuden*

*Kuusen koristeet kultanauhoin, lasipalloin, karkkeineen
Sen kynttilät omenain tuoksu vielä säilyy muistoissain*

*Oven äiti avasi hiljaa, sanoi: Katso, Joulujoulu on
Siitä kertoo tämä joulukuusi, Jeesuslapsi syntynyt on*

*Lapsuuden joulukuusi, peräkammarin hämärässä
on valaissut monet joulut, illassa, pimeässä.*

**Jokihaarassa syntyneen Inga Ahosen runokirjasta
"Runoja matkan varrelta".**

**KAAMOSTA JOKIHAARASSA. NYT ON TAAS SE VUODEN PIMEIN AIKA.
PIDETTÄISKÖ NIITÄ PIHAVALOJA PALAMASSA, ETTÄ KULKIJAT OSAA
POIKETA KYLÄÄN. SADAN WATIN LAMPUN POLTTAMINEN NELJÄSSÄ
TUNNISSA, MAKSAA NOIN 12 PENNIÄ.**

**Uuraisten Portti
Jokihaaran lehti nro 6**

Julkaisija:
Jokihaaran kylätoimikunta

Toimituskunta:

Mikko Nieminen (vastaava)
Raija Lähteelä
Pertti Lähteelä
Annikki Kivimäki
Esko Salmela
Raimo Riihimäki

UURAINEN

Tekstin muokkaus ja taitto: Haaranperän PC-kerho
Valokuvat ja piirrokset: Mikko Nieminen
Monistus: Uuraisten kunta
Jakelu: Kaikkiin Jokihaaran talouksiin